

Άγιος Δημήτριος

29 ΜΑΡΤΙΟΥ 2026

ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

(Μάρκ. ι΄ 32 - 45)

(Εβρ. θ΄ 11 - 14)

Το αληθινό νόημα της εξουσίας

«Ουκ ήλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι»

Η κατανυκτική περίοδος της Μεγάλης Τεσσαρακοστής οδεύει προς το τέλος της. Ήδη η ευαγγελική περικοπή της ημέρας μάς εισάγει στα Πάθη των αγίων ημερών και μάλιστα με τον ξεκάθαρο λόγο που κάνει ο ίδιος ο Χριστός. Είναι στην ουσία ένας πνευματικός οδοδείκτης, τον οποίο καλείται να ακολουθήσει ο άνθρωπος για να εγκολπωθεί τα βαθύτερα μηνύματα και νοήματα των γεγονότων της Μεγάλης Εβδομάδας. Στη χρονική αυτή στιγμή αποκτά τη δική της σημασία η προβολή από την Εκκλησία της μνήμης μιας αγίας γυναίκας, της οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας, η οποία μετά την καταβαράθρωσή της στο βούρκο της ασωτίας, γνώρισε μια σωτηρία πορεία τελείωσης στην άσκηση και αφού η μετάνοιά της έγινε τρόπος, υπόδειγμα και μεγαλείο ζωής.

Πρωτοκαθεδρίες

Ο Κύριος όταν προέλεγε το Πάθος του ήθελε ακριβώς να προετοιμάσει τους μαθητές του για να κατανοήσουν τα γεγονότα που θα επακολουθούσαν. Ήθελε ακριβώς να συνοδοιπορήσουν μαζί του στο Πάθος, με την καρδιά και την ψυχή τους, όπως άλλωστε αρμόζει στον καθένα που θέλει να είναι πραγματικός μαθητής του. Ωστόσο, οι μαθητές φαίνεται ότι επέμεναν να ζουν στο δικό τους κόσμο. Εκείνο των προσωπικών και εφήμερων φιλοδοξιών. Μέσα από τις δικές τους στενές αντιλήψεις ήθελαν να αντικρίζουν τον Χριστό να ανεβαίνει στα Ιεροσόλυμα ως ένας εγκόσμιος βασιλιάς, χωρίς να είναι σε θέση να κατανοήσουν το βάθος της σωτηριολογικής του πορείας. Γι' αυτό και τους βλέπουμε να διεκδικούν θέσεις και αξιώματα. Αντί της διακονίας στο παράδειγμα του Διδασκάλου τους, εκείνοι ζητούσαν εξουσία και πρωτοκαθεδρίες.

Α
Γ
Ι
Ο
Σ

Δ
Η
Μ
Η
Τ
Ρ
Ι
Ο
Σ

9
3,
3

F
M

S
T
E
R
E
O

Η εξουσία ως διακονία

Τα πρωτεία εξουσίας που επιδίωκαν οι μαθητές, στην προοπτική της αγάπης του Χριστού προσλαμβάνουν ένα διαφορετικό νόημα και περιεχόμενο. Δεν έχουν την έννοια της επιβολής και της προβολής αλλά της προσφοράς, της θυσίας και της διακονίας. Δεν χαρίζονται αλλά τα αποκτούν όσοι αποδέχονται και ανταποκρίνονται στην προσφερόμενη αγάπη του Θεού και αφήνουν διάφανη την ύπαρξή τους για να πλημμυρίζει από την χάρη που ο ίδιος προσφέρει. Μάλιστα προχωρεί για να υποδείξει στους μαθητές του αλλά και στον καθένα μας ότι «όποιος θέλει να γίνει μεγάλος, να είναι ο υπηρετής των άλλων και όποιος θέλει να είναι πρώτος, να είναι ο δούλος των άλλων». Πραγματικά, όταν ο άνθρωπος στη ζωή του υπηρετεί και διακονεί τους άλλους τότε μεταβάλλει την ύπαρξή του σε δοχείο της αγάπης του Θεού. Με αυτό τον τρόπο αφήνει τον εαυτό του να ανυψωθεί στα πιο ευγενή πρωτεία. Το ισχυρό παράδειγμα δίνει ο ίδιος ο Κύριος, ο οποίος «ουκ ήλθε διακονηθῆναι, αλλά διακονῆσαι, και δοῦναι την ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντί πολλῶν». Η διακονία δεν φαντάζει πλέον ως κάτι το αφηρημένο, αλλά αποκαλύπτεται ως αγάπη στην πιο αυθεντική της μορφή. Άλλωστε, η φανέρωση του Θεού στον κόσμο δομεῖται στη θυσία του «υπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς και σωτηρίας».

Η σωτήρια οδός

Η θυσία και η διακονία ως τρόπος ζωῆς διακλαδώνονται μέσα από το βάθος της μετάνοιας. Τα δάκρυα μετάνοιας ανύψωσαν στις κορυφογραμμές της αγιότητας ανθρωπῶν που για χρόνια ήταν βυθισμένοι στην αμαρτία και την ασωτία. Τέτοια μορφή ήταν και η οσία Μαρία η Αιγυπτία. Η περίπτωση της συνιστά μια ζωντανή ιστορία ανάδυσης στο άπειρο ὕψος της χάριτος του Θεού. Η μνήμη της προβάλλεται από την Εκκλησία τη συγκεκριμένη αυτή χρονική στιγμή για παράδειγμα προς μίμηση. Γιατί ακριβώς η Μαρία η Αιγυπτία έζησε το χάος της αμαρτίας και αποκάλυψε το νόημα της αληθινῆς μετάνοιας και συγγνώμης, ζώντας 47 ολόκληρα χρόνια στην έρημο του Ιορδάνη. Με την ὅλη ζωή της έδειξε πόσο απέραντο είναι το πέλαγος της αγάπης του Θεού, ο οποίος δεν σταματά ποτέ να μάς προσκαλεί να επαναπαυθούμε και να εναποθέσουμε τον εαυτό μας στις ανοικτές του αγκάλες. Η οσία Μαρία η Αιγυπτία γίνεται ένας νέος τύπος για όσους παγιδεύονται στον πειρασμό της αυτοδικαίωσης και της αυτάρκειας. Γιατί δίνει ὅλο το είναι της γυμνο για να το ενδύσει αρχοντικά και χαριτωμένα η αγάπη του Θεού. Αποκαλύπτει με τη ζωή και το παράδειγμά της ότι η μετάνοια δεν είναι μια απλή συμμόρφωση με νόμους και κανόνες αλλά η συγκλονιστική συνάντηση του προσώπου με τον Χριστό.

Αγαπητοί αδελφοί, η αγάπη του Χριστού μάς δείχνει ένα νέο τρόπο και δρόμο ζωῆς. Η φιλοδοξία γι' ανάδειξη του ανθρώπου περνά μέσα από το δρόμο της θυσίας και της διακονίας. Η προσφορά της αγάπης ανεβάσει τον άνθρωπο και τον αναδεικνύει στην απόλυτη πνευματική αρχοντιά του. Στην τροχιά αυτή, η αγάπη που απορρέει από τη σταυρική θυσία προσκαλεί τον άνθρωπο να βιώσει τη μετάνοια για ν' ανακαλύψει τον αυθεντικό εαυτό του. Το παράδειγμα της οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας δείχνει ότι όσο κι αν έχουμε ξεπέσει στη ζωή, η αγάπη του Χριστού μάς κυνηγά και μάς προσκαλεί για να μάς ανεβάσει ψηλά. Σε πρωτοκαθεδρίες που δεν έχουν να κάνουν με τις αρχές του κόσμου τούτου, αλλά με τους πιο σταθερούς και αιώνιους προσανατολισμούς.

Ἀποστολικό Ἀνάγνωσμα

Ἄδελφοί Χριστὸς παραγενόμενος ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν διὰ τῆς μείζονος καὶ τελειοτέρας σκηνῆς, οὐ χειροποιήτου, τοῦτ' ἔστιν οὐ ταύτης τῆς κτίσεως, οὐδὲ δι' αἵματος τράγων καὶ μόσχων, διὰ δὲ τοῦ ἰδίου αἵματος εἰσηλθεν ἐφάπαξ εἰς τὰ Ἅγια, αἰωνίαν λύτρωσιν εὐράμενος. Εἰ γὰρ τὸ αἷμα ταύρων καὶ τράγων καὶ σποδὸς δαμάλεως ῥαντίζουσα τοὺς κεκοινωμένους ἀγιάζει πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαρότητα, πόσω μᾶλλον τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὃς διὰ Πνεύματος αἰωνίου ἑαυτὸν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ, καθαρῆι τὴν συνείδησιν ὑμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων εἰς τὸ λατρεύειν Θεῷ ζῶντι;

Εὐαγγελικό Ἀνάγνωσμα

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα Μαθητάς αὐτοῦ, καὶ ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν. Ὅτι ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ γραμματεῦσι, καὶ κατακρινούσιν αὐτὸν θανάτῳ καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἐμπαίξουσιν αὐτῷ καὶ μαστιγώσουσιν αὐτὸν καὶ ἐμπτύσουσιν αὐτῷ καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτὸν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται. Καὶ προσπορεύονται αὐτῷ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης υἱοὶ Ζεβεδαίου λέγοντες· Διδάσκαλε, θέλομεν ἵνα ὁ ἐὰν αἰτήσωμεν ποιήσης ἡμῖν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Τί θέλετε ποιῆσαί με ὑμῖν; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Δὸς ἡμῖν ἵνα εἷς ἐκ δεξιῶν καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων σου καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε. δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω, καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθῆναι; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Δυνάμεθα. ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Τὸ μὲν ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω πίεσθε, καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε· τὸ δὲ καθίσει ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἠτοίμασται. Καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα ἤρξαντο ἀγανακτεῖν περὶ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτοὺς λέγει αὐτοῖς· Οἶδατε ὅτι οἱ δοκοῦντες ἀρχεῖν τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν. Οὐχ οὕτω δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὃς ἐὰν θέλη γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος, καὶ ὃς ἐὰν θέλη ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος· καὶ γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν.

Πολύφωτοι Αστέρες της Εκκλησίας

Λόγοι Αγίου Ιωάννου της Κλίμακος
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΑΡΟΠΟΙΟΥ ΠΕΝΘΟΥΣ

...Πένθος είναι ένα χρυσό καρφί της ψυχής. Το καρφί αυτό απογυμνώθηκε από κάθε γήινη προσήλωση και σχέση και καρφώθηκε από την ευλογημένη λύπη της καρδιάς για να την φρουρεί. Κατάλυξη είναι ένας συνεχής βασανισμός της συνειδήσεως, ο οποίος με την νοερά εξομολόγηση κατορθώνει να δροσίζει την φλογισμένη καρδιά. Εξομολόγηση σημαίνει το να λησμονούμε την ίδια την φύση μας. Κάποιος μετέπειτα της «ελησμονουσε ακόμη να φάγει τον άρτο του»(ψαλμος.ρα.5). Μετάνοια είναι το να στερηθείς κάθε σωματική παρηγοριά χωρίς καθόλου να λυπηθείς.

Χαρακτηριστικό εκείνων που προόδευσαν κάπως στο μακάριο πένθος είναι η εγκράτεια και η σιωπή των χειλέων. Εκείνων που προόδευσαν περισσότερο, η αοργησία και η αμνησικακία. Και αυτών που έφθασαν στην τελειότητα, η ταπεινοφροσύνη, η διψά το να μη επιζητεί κανείς τιμές, το να δέχεται ύβρεις και περιφρονήσεις, η εκουσία πείνα των ακούσιων θλίψεων, το ότι δεν κατακρίνουν τους αμαρτάνοντας, και το ότι αισθάνονται υπερβολική συμπάθεια προς αυτούς. Ευπρόσδεκτοι ενώπιον του Θεού οι πρώτοι. Αξιέπαινοι οι δεύτεροι. Μακάριοι όμως οι τελευταίοι που πεινούν για θλίψη και διψούν για ατιμία. Γιατί αυτοί θα χορτάσουν από τροφή που δεν χορταίνε-
τε

Ο Κύριος είναι δίκαιος και όσιος. Και όποιος ασκείται κανονικά στην ησυχία ανάλογα του χαρίζει Κατάλυξη. Και όποιος ασκείται στην υποταγή κανονικά, κάθε μέρα τον ευφραίνει. Όποιος όμως δεν ζει καθαρά και ανόθευτα την μια από τις δυο αυτές ασκήσεως, στερείται το πένθος...

ΠΕΡΙ ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑΣ

Η φιλαργυρία είναι προσκύνηση των ειδώλων, θυγατέρα της απιστίας, προφασίστρια νόσων, μάντις γηραιών, υποβόλεūs ανομβρίας, προμηνυτής λιμών. Φιλάργυρος είναι εκείνος που καταφρονεί τις ευαγγελικές εντολές και τις παραβαίνει ενσυνειδήτητα. Όποιος απέκτησε αγάπη, διασκόρπισε χρήματα. Όποιος όμως ισχυρίζεται πως συμβιβάζει στην ζωή του και τα δυο αυταπατήθηκε. Όποιος πενθεί για τις αμαρτίες του, απαρνήθηκε και το σώμα του. Γιατί όταν τον κάλεσε η περίσταση, ούτε αυτό λυπήθηκε.

Μην ισχυρίζεσαι ότι μαζεύεις χρήματα για τους πτωχούς. Γιατί μόνο δυο λεπτά αγόρασαν την ουράνια βασιλεία (πρβλ Λουκα.κα 2). Ο φιλόξενος και ο φιλάργυρος συναντήθηκαν. Και ο δεύτερος αποκαλούσε τον πρώτο αδιάκριτο και ασύνετο. Όποιος νίκησε το πάθος αυτό έπαψε να έχει μέριμνες. Όποιος είναι δεμένος μαζί του, ποτέ δεν θα κάνει καθαρά προσευχή.

Έως όταν κάποιος συγκεντρώσει τα χρήματα, κάνει ελεημοσύνες. Όταν όμως τα συγκεντρώσει, σφίγγουν τα χέρια του. Μέγας είναι εκείνος που απαρνείται κατά τρόπο θεάρεστο τα χρήματα. Άγιος όμως είναι εκείνος που απαρνείται το δικό του θέλημα. Ο μεν πρώτος θα λάβει εκατονταπλάσια είτε με χρήματα είτε με χαρίσματα. Ο δεύτερος θα κληρονομήσει την αιώνιο ζωή. Δεν θα λείψουν τα κύματα από την θάλασσα. Ούτε από τον φιλάργυρο, η οργή και η λύπη. Όποιος καταφρονεί τα υλικά, απαλλάχθηκε από τις δικαιολογίες και τις αντιλογίες, ενώ ο φιλοκτήμων και για μια βελόνα ακόμη αγωνίζεται μέχρι θανάτου. Στον Ιώβ δεν υπήρχε ίχνος φιλαργυρίας για αυτό και όταν τα στερήθηκε όλα έμεινε ατάραχος. «ΡΙΖΑ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΛΕΓΕΤΑΙ Η ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑ» (Α Τιμοθ. Σ 10).

Γιατί είναι αυτή που δημιουργήσε μίσση και κλοπές και φθόνους και χωρισμούς και έχθρες και ζάλες και μνησικακίες.....